

hertede, at de skulde nægte deres Samtykke, saa meget mere, som det ikke kendes i noget som helst andet Forhold, at man forbyder Embeds- og Bestillingsmænd at have nogen Fortjeneste udover deres Embedsindtægt; det tillades samtlige Embedsmænd. Vore højstlønnede Embedsmænd, vore Højesteretsassessorer f. Eks., tillader man at have Indtægter udenfor deres Embedsindtægter. Men hvorledes skulde man saa forbyde de fattiglønnede Assistenten i Ministerierne det?

Man siger, at det er ret betydelige Indtægter, nogle have haft. Det er det ganske vist. Der er nogle, der have været saa heldige, maaske have de været særlig dygtige, maaske have de haft særlig gode Forbindelser, og de ere saa komne til at sidde godt i det. Men derved bliver Forholdet kun saa meget grellere. Stillingen er i Øjeblikket den, at der oppe i den røde Bygning sidder Folk med ret gode Indtægter, fordi de have kumuleret adskillige Bestillinger, men over Halvdelen har ikke noget, i alt Fald ikke noget fra Statens, Kommunens eller lignende Institutioners Side. De have intet andet end den tarvelige Lønning, som de faa af Staten. Der er derved kommen en Ulighed ind i Forholdene oppe i den røde Bygning, som er meget grel, og der er ingen anden Maade at komme dette uheldige Forhold til Livs paa end ved netop at give en Løn, der svarer nogenlunde til det Arbejde, der udføres, og den Stilling, der indehaves.

Naar denne Løn er given, vil man dog ikke med et Slag kunne kappe Hovederne af alle de Ekstrabestillinger, som Embeds- og Bestillingsmænd mulig have. Det er en given Ting, at det kan man ikke, som jeg allerede har bemærket, af den Grund, at noget saadant som at forbyde Folk at have Ekstraindtægt kender man ikke noget til andre Steder. Men sikkert og vist er det jo, at naar Lønningen er tilstrækkelig, er der for det første mindre Anledning for Folk til at stræbe saa ihærdigt efter at faa Ekstraindtægter, og der vil være mindre Anledning for de overordnede til at begunstige det maaske noget mere, end det strengt taget kunde siges at være rigtigt, hvilket maaske enkelte Steder er sket under de uheldige Forhold, hvorunder der nu arbejdes. Det er naturligt, at dette vil langsamt, men sikkert rette sig, efterhaanden som man kommer ind i normale Lønningsforhold oppe i den røde Bygning. Det forekommer mig derfor, at den Kritik,

som er ført frem af det ærede Medlem for Sorø, er et meget daarligt Argument for at blive staaende ved det gamle.

Men saa siger det ærede Medlem: Jamen, de bestille ikke noget ovre i den røde Bygning, og saadan maa det jo være. Naar de kunne faa Tid til alt det andet, kunne de umulig gøre tilstrækkeligt Arbejde for Staten. Jeg vil med den Erfaring, jeg har faaet i de 2 Aar, jeg har haft den Ære at have den Stilling, jeg nu indtager, som mit rent personlige Vidnesbyrd paa det bestemteste protestere mod, at der ikke bestilles noget i den røde Bygning. Der arbejdes gennemgaaende godt og dygtigt i den røde Bygning, og ærede Medlemmer, som undertiden mene at have opdaget, at Folk ikke have lang Kontortid der, vide ikke, hvor meget Hjemmearbejde mange af de ansatte have. Jeg skal indrømme, at lige saa vel som det er forskelligt med Indtægterne, lige saa vel er det forskelligt med Arbejdet i de forskellige Kontorer, maaske ogsaa i de forskellige Departementer. Der er Kontorer og Departementer, hvor Arbejdet maaske ikke er saa overdrevent strengt, men der er ogsaa Kontorer og Departementer, hvor der gøres ikke blot et overordentlig dygtigt, men et overordentlig omfangsrigt Arbejde for den Løn, der i Øjeblikket oppebæres i den røde Bygning. Det ønsker jeg at sige ikke blot som Motivering for den Lov, jeg gerne her vil fremme, men ogsaa fordi der ingen Grund er til, at den Mistanke vedblivende skal hvile paa hele denne Kreds af Embedsmænd, at de intet bestille. Det er ikke sandt.

Det blev sagt, jeg tror ogsaa af det ærede Medlem for Helsingør (Christian Rasmussen), at naar f. Eks. en Mand var ansat baade i Statens Tjeneste og tillige havde en meget betydelig Indtægt under Københavns Magistrat, kunde han ikke passe sit Arbejde under Staten. Men det er dog noget, der trænger til at bevises. Man kan ikke uden videre paastaa, at, fordi en Mand er ansat baade under Københavns Magistrat og under Staten, det er Statens Interesser, der blive krænkede, det kunde lige saa godt være Københavns Magistrats Interesser, og det kunde endelig ogsaa være saaledes indrettet, at han kunde fyldestgøre begge Dele. Jeg tør ikke udtale mig derom, for jeg kender selvfølgelig ikke hver enkelt Mands Arbejde i den røde Bygning, det er komplet umuligt for mig at kende det. Men en saadan Paastand maa man ikke kaste ud uden noget som helst Bevis.